

Kafe chlup

PŘÍBĚHY Z KOČIČÍ KAVÁRNY

motto

Michaela Šalé

Kafe a chlup

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Michaela Šalé

Kafe a chlup – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Michaela Šalé, 2023
Illustrations © Karolína Urbánková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2511-4
ISBN e-knihy 978-80-267-2516-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2517-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2515-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Kafe chlup

PŘÍBĚHY Z KOČÍČÍ KAVÁRNY

Michaela Šalé

motto

*Zlatuše.
Vlastně oběma.*

Blázen

Klíč v zámku zase trochu protestuje, ale ráno jsem vždycky nekompromisní. Večer to bývá horší. Jakmile dveře povolí, už je slyším. Táhlé, úpěnlivé a prosebné mňáúúú v pětihlase.

„No vždyť už letím!“

Moje kočičí kavárna v půl deváté ráno ještě spí, židle vzorně srovnané vzhůru nohama na sedmi stolech, dvě škrabadla a velký kočičí strom vrhají v podzimmím světle dlouhé stíny. Vždycky když je tu prázdná, mám pocit, že jsem se ocitla v nějakém starodávném podkroví. Nebýt ovšem sboru hladovců. Někdy přemyslím nad tím, jestli by taky takhle vyváděli, kdybych přišla hodinu po večeři. A vsadím krk na to že jo.

Otevřu dveře do kočičího pokojíku a už se na mě hrnou. Felix a Jerry první, za nimi se na krátkých nožičkách kolíbá Koule, pak cupitá Lily a nakonec s ocasem hrdě vztyčeným kráčí Bela.

„Dobré ráno, miláčekové, tak co si dneska dáte dobrýho?“

„Mňáúúú.“ To je Jerry. Nejmladší má největší hlad. Je totiž v růstu.

„Co třeba vařený kuřátko?“

„Ta lososová konzerva, co byla včera, by mi nevadila!“

„Cokoli, Dádo, hlavně rychle.“

Trochu bezradně na ně shůry koukám, zatímco se mi Felix otírá o nohy. To mi dělají asi naschvál. Už jsem jim to několikrát vysvětlovala. Kočky přece nemluví! A když mluví, vypadám pak

jako blázen. Ale oni vždycky jenom mávnou packou... a melou dál. Jsem blázen? Tak jsem?!

Otevřu kuřecí konzervu a víceméně rovným dílem ji rozdělím do pěti misek. Jakmile je plná první, Koule už je k nezastavení. Bývaly doby, kdy se nejmenovala Koule.

A tak u pěti misek hezky vedle sebe sedí pět kožíšků, hlavy skloněné a ozývá se zaprvé mlaskání, zadruhé předení. Mlaská Koule, a to dost nahlas. Předou jen čtyři. Bela se neobtěžuje. Jdu vyčistit záchody, sundám židle ze stolů, doplním čerstvou vodu a zapnu starouše Kafika.

Vždycky mu chvíli trvá, než se probere a je schopný pracovat. Ale můžu být ráda, že nějaký kávovar mám. Těžko bych asi dělala kafe zákazníkům z kapslí toho dolče gusti. Starouš má sice nejlepší léta už dávno za sebou, zato je krásný. Kdysi stříbrný, naleštěný, obrovský pákový kávovar s vlastním integrovaným mlýnkem, hit roku devadesát tři, co se slastně rozvrněl, když jeho žilami protékala ta nejlepší peruánská nebo kolumbijská káva...

Co si budeme nalhávat, devadesátá léta dnešní omladina považuje za dobu kamennou a ze stříbrného lesku se stala hromada zčernalého šrotu, co kávovar připomíná už jenom tvarem. Zkoušela jsem ho vycídit vším možným, od octa po tu největší žiravinu, co mi prodali ještě bez zbrojního průkazu, ale nakonec jsem ho rezignovaně postavila úplně vzadu do rohu a doufala, že se schová za barovým pultem. Stejně od něj nechci víc než udělat kafe, a to se jen tak nezapomíná. Jenom ze slastného vrnění je skřípění mašiny v posledním tažení. Nezbyvá než doufat, že to tažení bude dlouhé. Jinak dolče gusta.

Zatímco Koule vylizuje pátou misku a Bela ji z barové židle znechuceně pozoruje, vyrovnám v chlaďáku dnešní sladké speciality. Tvarohový koláč, rybízové řezy a mini větrníky. Všechno hezky čerstvé. V cukrárně kvůli mně otevírají o půl hodiny dřív. Ještě utřu stoly a doplním granule. Obrátím cedulku na dveřích na OTEVŘENO. Další den v kočičí kavárně může začít.

Felix se přesune na okenní parapet a čeká. Jeho vnitřní hodiny jdou na vteřinu přesně. Jak se začne otírat o zeď, vím, že se otevrou dveře, zvonek zacinká a máme tu prvního hosta.

„Dobrý den, Dádo!“

„Dobřej, pane Vendo!“

Starý pán se pomalu sehne a nastaví ruku. Felix už ho běží pozdravit. Pan Venda si sundá lehký krémový kabát a posadí se k nejmenšímu stolečku u zdi směrem k oknu. Ani nemusí nic říkat, uvařím turka a přinesu mu ho i s *Ústeckým deníkem*. Felix svému oblíbenému dvouožci vyšplhá do klína a tak spolu zůstanou do půl dvanácté. Jako každý den.

Rána bývají takhle rutinní a volnější, protože ve všední dny většina lidí nemá čas dopoledne vysedávat po kavárnách. I když i tenhle trend se zvolna mění, a už jsem tady dokonce měla člověka, co si dal kafe, vytáhl takový malý počítač a udělal si z mého podniku kancelář!

Lidi jsou holt zvláštní. Nikdy nevíte, s čím přijdou. Ale dá se toho dost vypořádat z jejich chování. Tak třeba jsem si všimla, že hodně záleží na tom, který stůl si vyberou, je-li z čeho vybírat. Když si člověk sedne do rohu, znamená to, že nechce být rušený, poněvadž má svých starostí dost. Ke stolu úplně doprostřed, co je propojený se škrabadlem, si sedají lidi, co naopak rušení být chtějí. Kočkami nebo kýmkoli jiným. Prostě extroverti. Pak jsou taky hosti, co si sednou k baru na jednu ze dvou vysokých stoliček. Těm říkám debilové. Ti si sem chodí povídat za každou cenu, a když tu nikdo jiný není, odnesu to já. Jako by tady ty stoličky byly pro lidi.

Nezvykle brzo se dneska objeví poštačka. Neusměje se. Nemá mě ráda. „Dobrý den, máte tady rekomando.“ Netrpělivě se rozhlíží kolem, celá stažená do sebe, asi se mě štítí. „Nashle!“ A vylítne na ulici. Co jsem ty babě udělala?

V jedenáct se to tady rozjede. Nejdřív tři dávné kamarádky ze školy, co se náhodou potkaly na magistrátu. Neposlouchám

cizí rozhovory, ale hluchá nejsem. Prostřední stůl obsadí maminka se sotva chodícím batoletem a učí ho, jak správně hladit kočky. Moje krásná stará Lily má svatou trpělivost. Pár v letech, co sem tu a tam zajde, si sedne k oknu, kde zrovna v polštářích pochrupuje Koule. Jsou hodní a nechají ji spát, jen se na ni culí a zeptají se mě jako pokaždé, jak se tahle roztomilá kočička jmenuje. Já jim jako pokaždé odpovím, že si to můžou přečíst na zdech, kde visí fotky koček se jmény a rokem narození. „Koule,“ směje se paní. Taky ne poprvé. „To se k ní ale báječně hodí!“

V půl dvanácté má pan Venda telefonní hovor. Pak zaplatí, opatrně odloží Felixe na vedlejší židli a pospíchá domů na oběd. „Tak zase zítra, Dádo!“

Když v sedm konečně zamknu a kočky se seběhnou k večeri, je po šumu lidského tlachání. Koule mlaská, Bela sní sotva polovinu přidělu.

„To bylo fajn, jak mi ten kluk házel myši. Škoda že nebyly živý!“ Jerrymu jsou čtyři měsíce a dá se říct, že je extrovert a lidumil. V kočičí kavárně jiný druh kočky nepřežije.

Pořádně je pomazlím a rozloučím se s nimi. Židle jsou nahore, podlaha vytřená, cedulka na dveřích oznamuje, že kočky už jdou do hajan. Do vedlejšího pokojíku se jim nechce, ale všichni víme, že hygiena.

„Takže zítra, Dádo!“

Jsem blázen?

„A přines to kuře!“

Jsem.

Studentík

Je středa dopoledne, pan Venda si čte noviny, kočky trénují na mistrovství republiky v povalování a já tu dělám trochu pořádek. Když zvonek na dveřích oznámí příchod nového hosta, nikoho to vlastně nezajímá. Na to je moc brzo po snídani. Zvednu hlavu od vyklízení nádobí z myčky a spatřím ve dveřích vysokého holobrádka, tak padesát kilo i s postelí a na nose brýle, co i mně přijdou už trochu z módy.

Pozdraví, široce se usměje a nakráčí přímo k baru. Aha, takže debil.

Posadí se na levou stoličku a zazubí se. „Tady to máte vážně moc pěkné. Takové útulné.“

Přikývnu.

„Jednou jsem byl v kočičí kavárně v Praze, byla o dost větší, dokonce dvoupodlažní, a to se mi zdálo neosobní.“ Rozhlídne se po stěnách a usmívá se čím dál víc. Za chvíli se mu roztrhne pusa: „Dal bych si prosím frappé.“

„Cože to?“

Mladíček povolí mimické svaly a začne horečnatě vysvětlovat: „Je to sice letní nápoj, ale já teď potřebuju ochladit jako nikdy.“ Nakonec se začervená.

„Aha, ale já to vaše frappé neumím,“ přiznám bez obalu a pro případ, že by se na mě zase chtěl šklebit, dodám: „To víte, tady nejste v Praze!“

Chvíli je díkybohu ticho. Ale objeví se jiný problém. Bela se vzbudila.

„Samozřejmě rozumím, že tady na to nemáte kapacitu,“ řekne chápavě host. „Tak lungo prosím.“

„Lu-co?“

„Velké espresso s mlékem?“ zkusí to naposled.

„Aha.“ Otočím se k němu zády a jdu přemlouvat starouše Kafíka, aby kápnul božskou. Mezitím značně nasupená Bela přeskochí z kočičího stromu na bar, kde si způsobně sedne, srovná přední tlapy vedle sebe a začne s telepatii.

„Ehm,“ ozve se za mnou, „proč na mě ta kočka tak civí?“

„Sedíte jí na místě.“

„Opravdu?“ Škodolibě se ohlídnu, abych viděla, jak si kluk vykulenýma očima měří šelmu naproti sobě. „Tak... to... já... si sednu ve-vedle.“

Ano, přesně takhle dokáže Bela na lidi zapůsobit. Kdyby jí rozuměli tak jako já, slyšeli by, jak cedí mezi zuby: „Uhni, nebo ti vyškrábu oči!“

„Ty jsi Bela, že jo?“ zkouší to holobrádek po dobrém. „To je moc dobrý nápad mít fotky koček na stěně. Jednak si už nemusíte lámat hlavu s výzdobou a zároveň leckomu ušetříte námahu. Ahoj Belo, půjdeš ke mně? Čiči...“

„Ta na mazlení moc není,“ vysvětlím.

„Ale má krásnou barvu. Někdo by možná řekl tuctovou, protože mourovatých koček je plno, ale věděla jste, že každé to mourování je jedinečné a mohla byste podle něj kočky rozeznávat?“ Mladý pán nečeká na odpověď a dál si mele svoje: „A tady Belinka má tygrování hodně výrazné, pruhy téměř černé, zbytek spíš latté a ta bílá skvrna pod krkem! Vážně krásná čičina! Ehm, je všechno v pořádku? Tohle vrzání ten kávovar má dělat?“

„Ale jo. Už je starej, tak mu to jde pomaleji.“ Ale je fakt, že dneska to staroušovi vážně trvá.

„Vidíte, já jsem si myslel, že ho tady máte postavený jako dekoraci. Dneska už se přece používají jiné stroje. Třeba v Praze...“

Právě včas před něj doslova hodím jeho espresso, až to cinkne. „Díky, mimochodem, já jsem Filip. Studuju tady na Ujepu. Ale původem jsem od Břeclavi.“

Od konvencí vyžadované reakce (protože je to přece platící zákazník) mě zachrání pan Venda. „V Břeclavi jsem sloužil! Ale to už je let. V šedesátým sedmým. Po vojně jsem tam vzal Emilku na dovolenou, no moc hezký to tam máte. I když je to trochu z ruky.“

Studentík se otočí a vycení zuby: „Asi se budete divit, ale jednou denně jezdí odsud do Břeclavi přímý spoj!“

„A co tady studujete, jestli se smím zeptat?“

„Filozofii. A to je vlastně to, proč jsem tady.“ A otočí se zase zpátky ke mně. „Potřeboval bych od vás pomoci.“ Následuje dramatická pauza, kterou nehodlám ničím vyplnit. „Tenhle týden jsem měl poprvé logiku a někoho jsem tam poznal. Ona je... božská.“ Na chvíli je ticho, aby nechal jedinečnost svojí vyvolené dostatečně vyniknout. „Teď přemýšlím, jak to zaonačit, aby se mnou šla na rande. Napadlo mě, že takové ženě musím nabídnout něco lepšího než víno v nějaké studentské hospodě. Ale kočičí kavárna, to by bylo něco, nemyslíte?“

Já si to nemyslím, ale mlčím. Je pravda, že sem chodí mladé párečky docela často.

„To už je dávno, co jsem pozval Emilku do vinárny,“ zasní se pan Venda. „To mně mimochodem dala košem. Zkoušel jsem to pak pravidelně každé týden, až se jí mě jednou zželelo. No a jak nám to hezky klapě! Takže se nenechte odradit. Ono je to s ženskýma občas všelijaký.“

„Mám to dobře naplánované. Po příštím semináři logiky k ní přijdu s růží a pozvu ji na kávu. Tady se posadíme k tamtomu stolu v rohu, abychom měli soukromí. Mohla by tady hrát nějaká romantická hudba, co myslíte?“ obrátí se studentík na mě.

„No to by teda nemohla!“ vyštěknu bez rozmýšlení, pak smířlivěji dodám: „Pro kočky je to zbytečně matoucí.“

„Dobře. Tak bez hudby. Zato s kočkami! Uděláte mi rezervaci na příští středu od čtyř?“

Kývnu na souhlas. Cokoli, hlavně aby už byl klid.

Den D, čtyři hodiny odpoledne a studentík nikde. Bela sedí na svoji oblíbené barové stoličce. Po maratónu sedmi káfi za patnáct minut jsem rozhodnutá pořídit dolče gustú. Ve čtvrt na pět sundám z inkriminovaného stolu cedulku *rezervace*. On ho stejně rezervuje nejlíp Jerry tím, jak na něm už dvě hodiny chrápe. V půl páté se studentík přece jen ukáže. Sám.

„Dobrý den. Tak to nějak nedopadlo.“ Sedne si zase k baru. „Ahoj Belinko, řekni prosím tě, že aspoň ty mě máš ráda.“ Přemýšlím, jestli se někdo někdy dočkal od Bely vřelého gesta. Asi ne. Teď se otráveně zvedne a elegantním skokem se přemístí na kočičí strom. „Dáte mi espresso, prosím?“

„Jasně.“

Zatímco kontroluju starouše Kafíka, jestli se nepřehřívá, studentík mumlá tak napůl pro sebe a napůl pro mě: „Asi bylo naivní doufat, že by mohla přijmout moje pozvání. Tak sofistickovaná mladá žena má určitě lepší nabídky. Navíc to slyšeli všichni okolo a měli ze mě srandu. Zato ona se na mě dívala tak... shovívavě! Normálně mě litovala! Ale stejně řekla, že to nepřipadá v úvahu. Profesorka přece nemůže randit se studentem!“

„Cože? Tys pozval na rande profesorku?“ neudržím se.

Studentík z Břeclavi pokrčí rameny a tváří se, že přišel o smysl života. „Láska si přece nevybírá.“ Tohle sporné tvrzení nechá drahnou chvíli viset ve vzduchu. Vlastně s ním soucítím.

„Hele, Filipe, kdybys mi řekl už minule, že ta tvoje paní Božská je profesorka, tak bych ti rovnou řekla, že je to blbost. Takhle jsi ze sebe holt udělal blbce. Ale to neznamená, že se kvůli tomu musíš hroutit. Aspoň budeš příště vědět, že je dobrý používat

mozek, když se ti zapalují lýtka! Tady máš to kafe. A podívej, kdo za tebou nakonec přišel!“ Bela se na baru zjevila jako duch.

„Belinko moje...“ Kočka naproti studentíkovi bude svého neuváženého činu brzo litovat, ale zatím se nechá hladit. „Věděla jste, že hned tady kousek od vás, v Děčíně, je firma, co se specializuje na moderní kávovary, včetně několika výborných italských značek, a to i s kompletním servisem?“

„A to mi říkáš proč?“ Nějak rychle zapomněl na svoji nešťastnou lásku!

„Podívejte se na internet, tady jsem vám napsal adresu. A za zeptání nic nedáte. Taky mě napadlo, že... a teď mi to promiňte, ale nejste v tom obsluhování moc rychlá. Samozřejmě chápu, že je to i tím prehistorickým vybavením, ale když tady máte plno, musejí lidi pěknou chvíli čekat, že jo? Nepřemýšlela jste někdy nad brigádníkem? Třeba jen na pár hodin denně přes ten největší nával. A mohla byste třeba i rozšířit nabídku...“

Aha, začíná mi svítat, o co mu jde. Ve škole ho teď nic dobrého nečeká, tak se chce nakvartýrovat ke mně. Už už bych ho vyhodila jednou provždy, kdyby nebyl rychlejší: „Na fakultě máme nástěnku, kam se dávají mimo jiné i inzeráty. Co kdybych vám tam jeden pověsil? My studenti jsme rádi za každou korunu.“

„Brigádník říkáš? Hm.“

„No, tak o tom aspoň přemýšlejte. A mrkněte do toho Děčína. Jinak vám za chvíli nezbyde nic jiného než kapsle od Dolce Gusto.“

„Ten tě má přečtenou, vid', Dádo?“ ozve se zlomyslně Bela. Ještě že ji slyším jenom já. Teda doufám.

Maminka

Ve všední den odpoledne tady bývá docela cvrkot, počasí nepočasí, a dnešek není výjimkou. V takových chvílích ani nestíhám sledovat, kdo pije, kdo dopil, kdo platí a kdo ani platit nehodlá. Sotva přemlouvám starouše Kafika, aby makal, a občas mrknu po svých kočičích nájemnicích. Jerry si hraje s mladým párečkem u prostředního škrabadla a klidně se nechá utáhnout na zmuchlaný obal od cukru. Koule doslova vejrá z okna, i ty uši má nastražené v pozici „moudrá sova“ a čeká na boží smilování. Nebo spíš na kouzelné slovo „večeře“. Felixe nevidím. Lily se rozkošnický protahuje na klíně pána v tmavém obleku. Bílá Lily pěstuje černý humor. Těžko říct, jestli její nadšení sdílí i ten pán. Bela ještě před vteřinkou asistovala korpulentní paní s tvarohovým koláčem, ale teď se zdejchla kdovíkam. Tam to mají kočky rády.

Jenže když se otevřou dveře a dovnitř vpadne vlezlý listopadový chlad a s ním maminka se dvěma dětmi, zatrne mi. Děcka jsou děsně nevypočitatelná a furt se musejí hlídat. Tihle dva caparti se rovnou vrhnou k oknu ke Kouli, která jen překlopí soví uši do pozice „bacha, někdo je za tebou“. I ona moc dobře ví, v jakém nebezpečí se ocitla, jen její tělesná konstituce jí nedovoluje včas zareagovat.

„Mamí, sedneme si sem k tý tlustý kočce!“ zaječí holčička na celou kavárnu. Odhaduju, kolik jí a jejímu bráchovi asi tak

může být. Osm, devět? Naštěstí nejsou tak malí, aby nekontrolovatelně tahali kočky za ocas, ale bohužel jsou už moc velcí na to, aby poslouchali mámu. To si kočka lomeno člověk nevybere.

„Nemáte věneček nebo rakvičku?“ zeptá se mě maminka, místo aby si objednala něco z nápojáku. Po mém ujištění, že fakt nemám, si dá preso se dvěma mlíčky a dětem objedná malinovou limču. Vůbec si mimochodem nestěžuje na „omezenou“ nabídku! Ale tím divným dotazem vzbudí moji pozornost. Teď už po očku nesleduju jenom dvě rozjivené děti. Ta paní mi prostě nesedí. A očividně nejsem jediná.

„Promiňte, ale... je vám dobře?“ zeptá se pán v obleku. Sedí u stolu hned naproti mamince, a tak mu neujde, jak mění barvu. Chvilí je brunátná jako našťvaný krocan a hned nato bleďá s upřímným děsem v očích. A tak to střídá zhruba po minutě.

„Cože?“ vykotá, když ji pán v obleku vytrhne z přelévání myšlenek ze strany na stranu.

„Jestli vám je dobře. Vypadáte trochu vyvedená z míry, abych tak řekl.“

Maminka zbledne ještě víc, hodí pohledem po dětech, které zkouší, jak přivést Kouli na pokraj šílenství, a pak lehce přikývne. V ten okamžik už ji pozorně sleduje celá kavárna.

„To byste asi neuhodl, co se mi dneska stalo,“ začne maminka. Pán chápavě přikývne, kočka v jeho klíně se napřímí a vykoukne přes stůl. Zvědavost je mrcha. „Jezdím každý ráno vlakem do práce do Děčína. A dneska ráno ke mně přišel chlap. Zrovna kolem svištěl nákladní vlak. Napadlo mě, že je to bezdomovec. Jenže místo toho, aby chtěl peníze, se ke mně naklonil a pošeptal mi do ucha... jak to bylo? ‚Zítra touhle dobou natáhneš bačkory, holka.‘ A než jsem stihla cokoli říct, byl fuč.“

„No páni,“ ozve se korpulentní paní, co před chvílí dojedla tvarohový koláč. Ostatní se nezmůžou ani na to.

Maminka se rozhlídne po přítomných zirájících a trochu se začervená. „Možná si teď myslíte, že jsem nějaká citlivka,

protože mě to tak sebralo. To ani ne. Nebo... Já jenom prostě nevím, co si o tom myslet.“

„To byl ale hloupý vtip, to se rozumí. Ani se vám nedivím, že jste naštvaná,“ pokývá hlavou pán v obleku a povzbudivě se usměje.

„No jenom aby, moje zlatá,“ zahrozí tvarohová paní. „To není vůbec dobré znamení. Co myslíte, viděl toho chlapa na tom nádraží ještě někdo? Třeba to byl nějaký ten andělíček strážníček a chtěl vás varovat.“

Maminka se zatváří vyděšeně. Těžko říct, jestli z toho, že by jí opravdu zbýval jenom den života, nebo z té nábožné tvarohové paní. „To snad ne. Upřímně doufám, že to byla jenom recese. Prostě se ten týpek chtěl pobavit na něčí účet. Ale proč zrovna já? Mám z toho teď takovej blbej pocit.“

Tvarohová paní, pán v obleku i páreček u prostředního stolu chápavě kývou hlavou. Lily si maminku stále měří pohledem. Někdy mě vážně štve, že ty chlupaté potvory vědí o tolik víc než já.

Maminka se zhluboka nadechne. Musí to ze sebe dostat. „Prostě mi to úplně zkazilo den, ať už to bylo, jak chtělo. Jak by taky někdo mohl vědět, kdy umřu, že jo? Vyhrožovat mi nemá kdo a na anděly – teď mi to promiňte – nevěřím. A i kdyby to teda věděl, proč by mi to říkal?“

„Třeba ho jenom baví děsit lidi,“ nadhodí slečna z párečku uprostřed. „Určitě se pak někde za rohem smál, že vás takhle vyvedl z míry.“

„To je ale krásnej příklad zvrácenýho sadismu,“ ocení ji její přítel.

Maminka rezolutně zavrtí hlavou. „Prostě neumřu a basta! Jsem zdravá a pod vlaky zásadně neskáču. Otročím v práci jako každěj, doma mám čisto, děti celkem vzato dobře vychované a blbosti nedělám. Žádný prochlastaný sobotní noci, jako to vede Kamila z práce, kdy ani neví, co všechno požila a s kým se zase vyspala.“ Tvarohová paní zalapá po dechu. „Rande jsem neměla,

ani nepamatuju. Stejně jsou všichni chlapi stejný. Úplně mi stačil jejich tatínek“ ukáže na děti, co jsou úplně pohlcené Koulí, která se neobratně převaluje z boku na bok ve snaze chytit tu zpropadenou ruku, co ji šimrá na stehnech. „Zdrhnul po prvních problémech za mladší, co ještě neměla vytahaný prsa z kojení.“ Maminka rezignovaně pokrčí rameny. Očima jezdí po fotkách koček na stěnách. „Takže když jsem zvládla tohle, tak přece jen tak neumřu! Zvlášť ne proto, že si to přeje nějaký blboun z nádraží. Že jo?“

„Rozhodně!“ souhlasí pán. Původně tmavý oblek teď pokrývá vrstva bílých chlupů. Lily seskočí z jeho klína a neslyšně se plíží k mamince. Musí ji pořádně očichat. „Nesmíte se nechat rozhodit. To on přesně chce.“

Maminka horlivě kývne. Je to vlastně poděkování za podporu. „Tak jsem si řekla, že si to užiju, ten svůj poslední den!“ Kavárnou se rozezvoní její ironický smích. „Děcka sem už dlouho strašně chtěly, vždycky chodíme jenom okolo a není pořádně čas, takže si myslím, že je to dobrý začátek.“

Tahle maminka asi bude taky tak trochu recesistka, napadne mě, když mi hlavou propluje vzpomínka na věneček a rakvičku.

„To já bych vůbec nevěděla, jak strávit svůj poslední den...“ zamyslí se slečna a podrbe pod bradou roz dováděného Jerryho.

„Tak co budete dělat dál?“ zajímá se pán v obleku.

Poprvé za dlouhou dobu si všimnu Felixe. Leží v pelechu pod kočičím stromem a snaží se být neviditelný. Teď se ale vmísí do dění nevinnou poznámkou: „Jestli se tihle dva vezmou, můžesh si tu založit seznamku, Dádo.“ Nereaguju, nemusí si o mně úplně všichni myslet, že jsem blázen. Ale možná má Felix v něčem pravdu.

Maminka popustí uzdu dosud spoutané fantazii. „No asi bych si měla splnit nějaký sen. Ale na to je jeden den trochu málo. Vždyť už zbývá sotva pár hodin.“

„Tak na to nádraží zítra nechodte.“

„Počkej, tím narušíš osud.“

„Třeba je to přesně to, co se má stát. To nemůžeš změnit, to tak prostě je. S čímkoli, co tady řekneme, ty nebo kdokoli, se v univerzu počítá.“

Maminka zaraženě poslouchá dialog dvou mladých lidí. Pak se k ní přiřítí kluk a vrhne se po limonádě. „Mamí, můžeme mít doma kočku? Teda ne tak línou jako je tamta.“

Hned nato spustí holčička: „Dneska jsme zkoušeli taneček na vánoční besídku. Chceš to vidět, mamí? Budeme na to mít speciální šaty. A namalujou nás!“

Maminka pohladí holčičku po vlasech. „To je super, na to se moc těším.“ Říká to tak napůl přesvědčená o tom, že to vlastně neuvidí.

„Mamí,“ zapíská kluk, „přijde na besídku i táta?“

„A bude tam zase s Evou?“ Tónem hlasu dá dívenka přesně najevo, co si o té tátově Evě myslí.

Maminka se na vteřinku zamyslí a pak rozhodně kývne hlavou. „Tak se ho hnedka zeptáme, ne?“ A vyloví z kabelky mobil. Nikdo ani nedutá. Zvědavost je mrcha. „Ahoj, je tam Petr? No to nevádí, tak mu jenom připomeň, že osmýho prosince je ta besídka. A taky mu vyříd', že si děti přejou, aby tam přišel sám. Bez tebe. Tak ahoj, Evi!“ Pak hlasitě polkne. Zato děti mají pusy dokořán. Z mámy se stala superhrdinka.

„Jedna nula pro vás,“ ušklíbne se její budoucí manžel, teda pán v obleku.

Z protějšiho kouta se ozve tvarohová paní: „No, milá zlatá, máte nad čím přemýšlet.“

Maminka se usměje na souhlas. Napůl hrdě, napůl nešťastně. Dopije kafe a kývne na děti.

Samozřejmě trvá ještě patnáct minut, než odejdou. A protože zvědavost je fakt mrcha, nemůžu si pomoci. Když už skoro stojí ve dveřích, místo na shledanou na ni zavolám: „Kdybyste to přežila, tak nám přijďte říct!“